

нали почти независими въ Балканскитѣ кѣтища, между които е примѣра съ първитѣ Асѣновци, Сливенъ ще е билъ въ района на български първенецъ. Това може да се подкрѣпи и съ даннитѣ на Анна Комнена за присѣдиняването на Ямболскитѣ жители и тия въ „околнитѣ тукъ градове“ къмъ команитѣ и обявяването имъ къмъ страната на Псевдо Диогена.

При нахлуването на печенеги и комани, Сливенъ, изложенъ при три устия и четвърто такова малко на изтокъ — Сотирското, не е останалъ безъ взети прѣдварителни мѣрки за запазване и укрѣпяване, както се загатна за случая съ военачалника Убертополъ. Съгласно византийската стратегия, особно внимание се е обръщало на укрѣпяването планинскитѣ проходи, между които главна роля прѣзъ всички нашествия сж играли тия между Сливенъ и морето. При проходите се строели кули, снабдени съ гарнизонъ, командуванъ отъ подчиненъ на стратега клисурархъ (началникъ на прохода). Въпросътъ, дали всички „градища“ при Сливенъ, мимо римския Хисарлъкъ, сж отъ български произходъ, би ни отнесълъ именно въ тоя периодъ. Сливенъ, заправенъ отъ славяни и бидейки въ границитѣ на България до свалянето на Петровия синъ Борисъ (971 г.), е билъ въ кръга на българскитѣ администрация и стратегия. „Градѣщата“ въ Асѣновския проходъ, въ Селището и надъ Ново-Село, биха ни отнесели доволно назадъ и прѣди началото на второто българско царство, прѣзъ което Сливенъ се обръща прѣдимно въ духовенъ центръ. Тѣй че, началото на тия „градища“ биха се приписали на една доволно ранна българска епоха, начиная отъ първитѣ български царе, а най-вече при Бориса и Симеона. За въ полза на това ще говори крѣпостъта Асѣницъ, обрната по-послѣ въ заселище и която вѣроятно едва при първитѣ Асѣновци изпква подъ тѣхно име, и най-послѣ — имената на други двѣ крѣпости надъ Сливенъ, носящи славянски имена: Марѣнено (отъ християнското ни зачало) и Маририно градѣще. Хисарлъкътъ не е познатъ въ Сливенъ нито подъ едно мѣстно, българско име, което ни дава поводъ да мислимъ, че той, поне при второто българско царство, като заваренъ въ развалини и не отъ български произходъ, не е билъ използванъ отъ българитѣ. Турцитѣ